

5511 - Кай издивоч бар мард вочиб мешавад?

савол

Оё бар мардон издивоч намудан вочиб аст?

Ҷавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Ҳукми издивоч нисбати мардон мувофиқи вазъият ва аҳволшон фарқ мекунад. Издивоч бар шахсе, ки тавоноӣ дорад, нафсаш ба он иштиёқ дорад ва аз зино бим дорад, вочиб мебошад, зеро муҳофизат намудани нафс ва пок доштани он аз ҳаром вочиб аст ва он танҳо бо издивоч имкон дорад.

Қуртубӣ мегӯяд:

Шахси қодир тавоно, ки аз зарар бар худ ва дини худ аз безанӣ бим дорад, ин танҳо бо издивоч бартараф мешавад, дар мавриди вочиб будани зан додани ӯ ихтилофе вучуд надорад.

Мардовӣ (раҳмати Аллоҳ бар ӯ бод) дар китоби худ "Ал-Инсоф" гуфтааст: Қисми севвум: Касе, ки аз гуноҳ бим дорад, издивоч бар ҳаққи ӯ бо як дидгоҳ (бе ихтилоф) вочиб аст. "Гуноҳ" дар ин ҷо бо саҳеҳтарин дидгоҳ ба маънои "зино" аст ва инчунин гуфта шудааст, ки маънои он "ҳалокат бо зино" аст. . . Дуввум: Манзур аз ин сухани ӯ: "Магар ин ки бар нафси худ аз содир намудани ҳаром бим дошта бошад". Агар донд ё гумон кунад, ки гуноҳ аз ӯ содир мешавад. Дар китоби "Ал-Фуруъ" омадааст: Танҳо он вақт ба назар гирифта мешавад, агар донд, ки гуноҳ аз ӯ содир хоҳад шуд. Китоби "Ал-Инсоф" (Ҷилди 8, Китоби никоҳ: Аҳкоми никоҳ).

Аммо агар хоҳиши издивоч дошта бошад, вале имконияти нафақа бар ҳамсар надошта бошад, мувофиқи оят амал намояд:

«Ононе, ки тавоноии издивочро надоранд, бояд покдоманӣ пеша кунанд, то Аллоҳ ононро аз карами худ тавонгару бениёз гардонад». (Сураи Нур: 33).

Ҳамчунин бисёртар рӯза дорад, зеро гурӯҳе аз донишмандон аз Ибни Масъуд (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) ривоят кардаанд, ки расулulloҳ (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст: **«Эй ҷамоати ҷавонон! Ҳар касе аз шумо тавоноии издивоҷ карданро дорад, пас бояд издивоҷ намояд, зеро издивоҷ сабаби қавитарин барои пок нигоҳ доштани чашму шармгоҳ аст. Ҳар касе тавоноии издивоҷ карданро надорад, пас бояд рӯза бигирад, зеро рӯза ӯро аз амалҳои зишт бозмедорад».**

Умар ба Абу-з-заъид гуфт: Туро аз издивоҷ танҳо очизӣ ва ё зишкорӣ бозмедорад.

Ниг: “Фикҳу-с-сунна” 2/15-18.

Издивоҷ бар касе воҷиб мешавад, ки агар издивоҷ накунад, гуноҳ содир мекунад, ҳатто агар бо назару бўса кардан бошад. Агар мард ё зан бидонад ва ё гумон дошта бошад, ки агар издивоҷ накунад, ба зино ё дигар амали ҳукми зино дошта ё дигар гуноҳҳо аз қабили истимно (кафакӣ кардан, ҷалқзанӣ) даст мезанад, дар ин ҳолат издивоҷ барояш воҷиб мегардад. Агар инсон бидонад, ки ҳатто пас аз издивоҷ тарки гуноҳ намекунад, воҷиб будани издивоҷ аз дӯшаш соқит намешавад, зеро ӯ пас аз издивоҷ камтар гуноҳ мекунад, чунки издивоҷ ӯро камтар бошад ҳам машғул месозад, аммо агар безан бошад, ҳамеша ва дар тамоми ҳолатҳо дар фикри гуноҳ аст.

Чун дар ҳолати мардум дар ин аср тааммул намоем, мебинем, ки навъҳои гуногуни фасоду шаҳватҳо паҳн шудаанд, боварии комил менамоем, ки воҷиб будани издивоҷ дар ин аср шадидтару қавитар аст нисбат аз асрҳои гузашта.

Аз Аллоҳ таъоло мепурсем, ки дилҳои моро пок гардонад, моро аз ҳаромҳо дур намояд ва ба мо иффату покизагӣ ато намояд. Дуруд Аллоҳ бар паёмбарамон Муҳаммад.